

Abúzus drog prošel v Československu ve sledovaném období dynamickým vývojem. V období bezprostředně po skončení druhé světové války se u nás zneužívání drog téměř nevyskytovalo. Důvodů bylo jistě více: nadšení z toužebně očekávaného míru nedostatečná úroveň zásobování. Z drogového hlediska se ale jednalo o klid před bouří. Rozvoj chemického a farmaceutického průmyslu předběhl kontrolní mechanismy a počty toxikomanů až do konce vytyčeného období rostly. Již od 50. let se u nás objevovaly stále nové léky, o jejichž nežádoucích účincích na psychiku neměla laická, ale i mnohdy ani lékařská, veřejnost dostatek informací. Právě tato léčiva se stala na dlouhou dobu největším drogovým problémem poválečného Československa. Míra konzumace psychoaktivních farmak se v období 60. - 80. let vytrvale držela na vysoké úrovni. Léky (a později také syntetická rozpouštědla) se staly náhražkou za klasické drogy užívané v té době na Západě, které byly díky uzavření hranic a nezájmu cizích obchodníků o československou měnu nedostupné.

Nelze rovněž přehlédnout trend snižování průměrného věku toxikomanů. Ještě v 60. letech tvořila jádro toxikomanské populace střední generace užívající léčiva pro vzpruhu či uklidnění. Na přelomu 60. a 70. let předstihla emancipovaná mládež své rodiče a v 80. letech nebyli výjimkou čičači toluenu, kterým nebylo mnohdy více než deset let.

Trend nárůstu toxikománie a její rozšiřování na nižší věkové skupiny nebyl československou zvláštností. Domácí poměry se vyvíjely paralelně se situací celosvětovou a byly jejím, třeba pokřiveným, odrazem. U toxikomanů v demokratickém světě nacházeli naši abuzéři své inspirační zdroje. Fenomén napodobování jistě stojí za naši pozornost. Ideály různých západních hnutí byly mezi toxikomany v ČSSR velmi živé a atraktivní.